

LUNA OCTOMBRIE ZIUA ÎNTÂI

CUVÂNT LA ACOPERĂMÂNTUL PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

În vremurile cumplite cele mai de pe urmă, când s-au înmulțit păcatele noastre, s-au înmulțit și primejdiile asupra noastră, încât s-au împlinit cuvintele Sfântului Pavel, care zicea: *Primejdii de la tâlhari, primejdii de la rudenii, primejdii de la neamuri, primejdii în cetăți, primejdii în pustii, primejdii pe mare, primejdii între frații cei mincinoși* (II Corinteni 11, 26); când și cuvintele Domnului Însuși s-au împlinit: *Că se va scula neam peste neam și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocuri*; când ne supără pe noi năvălirile celor de alt neam, războaiele cele dintre noi și rănilile cele purtătoare de moarte, atunci Preacurata și Preabinecuvântata Fecioară Maria, Maica Domnului, ne dă nouă Acoperământul său spre apărare, ca din toate primejdiile să ne scape pe noi, să ne apere de foamete, de ciumă și de cutremur; să ne acopere de războaie și de răni, și să ne păzească pe noi nevătămați sub Acoperământul său.

Despre acest lucru s-a făcut încredințare în Constantinopol în împărăția lui Leon cel înțelept, împăratul cel dreptcredincios, întru preaslăvita biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cea din Vlaherna, unde săvârșindu-se cântarea cea de toată noaptea, într-o zi de Duminică, în luna octombrie, ziua întâi, fiind de față și mulțimea poporului la ceasul al patrulea din noapte, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos și-a ridicat ochii și a văzut-o pe Împărăteasa Cerului, pe Acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se, strălucind cu lumină ca soarele și acoperind poporul cu cinstitul său

Omofo; pe care văzând-o Sfântul Andrei, a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: „Oare vezi, frate, pe împărăteasa și Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lumea?” Iar el a răspuns: „O văd, sfinte părinte, și mă înspăimânt!”

Precum oarecând Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu a văzut pe cer un semn mare, o femeie îmbrăcată cu soarele, așa și Sfântul Andrei în biserica Vlahernei, cea asemenea cerului, a văzut pe Mireasa cea fără de mire, îmbrăcată în porfiră ca soarele. Semnul cel văzut de Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu preînchipuia pe Acoperitoarea noastră cea Preamilostivă, care s-a arătat în acea vreme când se făcea risipirea întregii făpturi: *...se făcură, zice, fulgere și glasuri și tunete și cutremur și grindină mare. Și un semn mare s-a arătat pe cer: o femeie îmbrăcată cu soarele.*

Deci pentru ce semnul acela care înainte închipuia pe Preacurata Fecioară Maria nu se arăta mai înainte de fulgere, de tunete, de vuiete, de cutremur și de grindină, când încă toate stihiiile erau în pace, ci chiar în tulburarea cea înfricoșată a cerului și a pământului? Pentru ca să se arate că apărătoarea noastră cea preabună, chiar în vremea cea rea când năvălește nevoia asupra noastră, atunci vine în ajutorul nostru și ne acoperă de fulgerele amăgitoare deșertăciuni lumești – care nu strălucesc îndelung –, de glasurile mândriei vieții și de cele ale slavei deșarte, de tunetele năpădirii năprasnice a vrăjmașului, de cutremurul patimilor și de grindina pedepsei celei ce năpădește de sus asupra noastră pentru păcate. Căci, atunci când toate aceste primejdii ne supără, îndată, ca un semn mare, se arată Ajutătoarea cea grabnică a neamului creștinesc, păzindu-ne și acoperindu-ne pe noi prin folosirea cea nevăzută.

Acesta este semnul pe care l-a dat Domnul celor ce se tem de El, pentru ca ei să fugă de la fața arcului; căci în lumea aceasta suntem puși ca un semn spre săgetare și zboară asupra noastră săgețile din toate părțile, unele din arcu vrăjmașilor celor văzuți, care își încordează arcurile asupra noastră și se laudă întru mândria lor, iar altele din arcurile vrăjmașilor nevăzuți, încât noi ne jelim așa: „Nu putem să suferim săgetăturile diavolești”. Iar altele vin de la firea care se luptă asupra duhului, iar altele de la arcu mânia și îngrozirii celei drepte a lui Dumnezeu, de care zice David: *De nu vă veți întoarce, sabia Sa o va luci, arcu Său l-a încordat și l-a pregătit și în el a gătit unelte de moarte; săgețile Lui pentru cei ce ard le-a lucrat* (Psalm 7, 12).

Cu toate săgețile acelea, ca să nu fim răniți de moarte, ni s-a dat nouă acest semn, ca să fugim din fața arcului, adică Acoperământul Preacuratei și Preabinecuvântatei Fecioare, cu al cărei acoperământ apărându-ne ca și cu o pavăză, ne ferim nevătămați de săgetări. Căci această apărătoare a noastră are o mie de paveze spre apărarea noastră, precum grăiește către dânsa Duhul Sfânt: *Ca turnul lui David grumajii tăi: o mie de paveze spânzură pe dânsul, toate săgețile celor puternici.*

A zidit oarecând David un turn al său prea frumos și prea înalt, între Sionul cel ce stă pe muntele înalt și între Ierusalim cel pus mai jos și l-a numit fiică a Sionului. Și era turnul acela între dânsii ca grumazul între trup și cap, căci cu înălțimea sa întrecea Ierusalimul și ajungea Sionul. Iar pe turnul acela erau atârinate pavezele și toate armele cele de război pentru apărarea Ierusalimului. Deci aseamănă Duhul Sfânt pe Preacurata Fecioară cu turnul lui David; căci aceasta, fiind fiica lui David, mijlocește între Hristos, capul Bisericii, și între credincioși, care sunt trupul Bisericii Lui, întrecând Biserica, ca ceea ce este cu adevărat mai înaltă decât toți; iar pe Hristos ajungându-L, ca cea care l-a dat trup. Mijlocește și acum, când a stat în văzduh între cer și pământ, între Dumnezeu și între oameni, între puitorul de nevoie Hristos și Biserica cea care se luptă, ca turnul lui David, cel plin de pavezele celor tari, între Sion și între Ierusalim.

Iar paveze sunt rugăciunile ei pentru noi, cele întru tot puternice către Dumnezeu, care s-au auzit de cei vrednici în vremea cinstului ei acoperământ; pentru că se ruga cu umilință ca o maică către Fiul și Făcătorul său, grăind cuvinte de rugăciune milostivoare și de îndurare și zicând: „Împărate ceresc, primește pe tot omul cel ce Te slăvește pe Tine și cheamă în tot locul Preasfânt numele Tău; și unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfințește și preamărește pe cei ce Te proslăvesc pe Tine. Iar celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, primește-le toate rugăciunile și făgăduințele și îi izbăvește din toate nevoile și răutățile”.

Oare astfel de rugăciuni ale ei nu sunt paveze care apără Biserica luptătoare? Cu adevărat sunt paveze nebiruite, cu care vom putea să stingem toate săgețile cele aprinse. Sfântul Ambrozio zice despre turnul lui David că pentru două pricini era zidit: spre apărarea cetății și pentru împodobirea ei. Zice el: „A zidit David un turn care să fie spre apărare și spre înfrumusețarea cetății. Spre apărare, că de departe privește pe vrăjmașul și îl izgonește pe el de

la cetate; iar spre înfrumusețare, că pe toate zidirile cele înalte ale Ierusalimului le întrecea cu înălțimea sa”.

De aceea nu în zadar s-a asemănat cu turnul acela acoperitoarea noastră, care ne este nouă turn de tărie în fața vrăjmașului, căci cu adevărat ne apără pe noi și ne împodobește. Ne apără când pe vrăjmașii noștri cei văzuți și nevăzuți îi izgonește de la noi departe, când pe cei robiți îi slobozește din legături, când pe cei chinuți de duhuri necurate îi izbăvește, când pe cei mârniți îi mângâie, pe cei năpăstuiți îi apără, pe cei flămânzi îi hrănește, când celor înviforați adăpostire se face și pe bolnavi îi cercetează. Și ne împodobește pe noi, acoperind înaintea lui Dumnezeu goliciunea cea de rușine a sufletului nostru; iar cu slujirile sale prea înalte, ca și cu niște prea scumpe podoabe și cu prea multe daruri, ca și cu niște nesecate vistierii, împlinind lipsa noastră, ne face bineprimiți înaintea ochilor Domnului. Ea ne împodobește când pe cei ce nu au îmbrăcăminte de nuntă îi îmbracă cu haina sa și ne face ca și cum nu s-ar vedea de ochiul cel atotvăzător rușinea goliciunii noastre sufletești, lucru care se închipuia din început în pământul cel nevăzut și neîmpodobit, acoperit atunci de ape. Căci pământul cel deșert și neîmpodobit era chipul sufletului celui păcătos, care și-a pierdut duhovniceasca sa frumusețe și s-a făcut deșert de lucruri bune și străin de darul lui Dumnezeu. Iar apele, care acopereau pământul cel neînfrumusețat, înainte au închipuit milostivirea Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu, ca pe o mare nesecată și ca niște râuri ce cu nelipsire spre toți se revarsă și pe toți îi acoperă.

Și când Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor, la fel se purta și pe deasupra pământului celui neînfrumusețat și acoperit de ape, ca și cum nevăzând lipsa lui de frumusețe, tănuț închipuia aceea că sufletul cel acoperit prin milostivul Acoperământ al Fecioarei Născătoare de Dumnezeu, chiar dacă ar fi și neînfrumusețat, nu se va păgubi de darul Duhului Sfânt. Căci Acoperământul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu va acoperi lipsa lui de frumusețe, ca o apă pe pământul cel neînfrumusețat și cu buna podoabă a darului său îl va înfrumuseța și pe Sfântul Duh îl va atrage la dânsul.

Ne înfrumusețează pe noi Preacurata Fecioară, când pe cei păcătoși îi face drepti și pe cei necurați îi face curați, fericitul Anastasie Sinaitul grăind pentru dânsa așa: „Pe magi îi săvârșește apostoli și pe vameși, evangheliști, iar pe desfrânate mai cinstite decât pe fecioare le face. Așa pe Maria Egipteanca, care a fost

oarecând desfrănată, a făcut-o acum mai cinstită decât pe multe fecioare și cea care mai înainte era întunecată și necurată, acum ca soarele strălucește în împărăția lui Hristos, prin mijlocirea Preacuratei Fecioare Maria, care tuturor celor ce aleargă la dânsa le este acoperământ și înfrumusețare”. Ea împodobeste și pe tot Ierusalimul duhovnicesc, adică pe Biserica lui Hristos, care cântă astfel către dânsa în praznicul acesta de acum: „O, ce minunată înfrumusețare a tuturor credincioșilor ești, împlinirea proorocilor, slava apostolilor și podoaba mucenicilor, lauda fecioriei și prea minunatul Acoperământ a toată lumea!”

Pe turnul lui David, împreună cu pavezele, erau toate săgețile celor puternici. Și acest însuflețit turn, Preacurata Fecioară Maria, are lângă sine săgețile celor puternici, adică rugăciunile sfinților celor ce se roagă împreună cu dânsa. Căci nu singură s-a arătat în biserică stând în văzduh, ci cu oștile îngerești și cu mulțime de sfinți, care în haine albe stăteau împrejurul ei cu cucernicie. Rugăciunile cele către Dumnezeu ale tuturor sfinților acelora sunt ca săgețile celor puternici, care pot să gonească toate taberele vrăjmașului. Știe Doamna cea preacurată, Născătoarea de Dumnezeu, că război este viața noastră pe pământ. Căci vrăjmașul se războiește asupra noastră cu toate puterile sale, pornind împotriva noastră taberele sale și înconjurându-ne pe noi cu toate legiunile sale: *Înconjuratu-ne-au pe noi câini mulți, adunarea celor vicleni ne-a cuprins, deschis-au asupra noastră gura lor, ca un leu ce răpește și răcnește*. Pentru aceea cereasca împărăteasă vrând să ne ajute, a pornit asupra vrăjmașului nostru toate cereștile puteri, a chemat pe prooroci, pe apostoli, a adunat pe mucenici, pe feciorelnici, pe cuvioși, pe drepti, și cu aceștia a venit să ne ajute nouă și să se așeze împrejurul nostru, ca să ne dea nouă biruință asupra vrăjmașilor. Căci printr-însa se ridică biruințele, printr-însa cad vrăjmașii. A venit cu oștile îngerești, că este mai înainte văzută de Iacov ca o scară, pe care mulțimea îngerească o înconjoară.

Pomenind aici de scara lui Iacov, poate să se întrebe cineva: pentru ce îngerii pe dânsa nu aveau odihnă, ci neîncetat se urcau și se coborau? Iar înțelegând că scara aceea era înainte închipuirea Fecioarei Maria, după cuvântul cel bisericesc către dânsa: „Bucură-te, podul cel ce duci la ceruri și scara cea înaltă pe care a văzut-o Iacov”, va ști pentru ce nu au odihnă pe scară îngerii. Că cea întru rugăciune neadormită, Născătoarea de Dumnezeu, poruncește îngerilor, ca împreună cu dânsa neîncetat să ajute oamenilor și, suindu-se, să înalțe la Dumnezeu rugăciunile celor ce se roagă; iar